

Feltehetjük most már a kérdést: az írott hitcikkely, a dogma, a hitvallások és azok elfogadása, ezek tesznek-e minket jó keresztényekké? Holott betűk mindezek, ha meg nem töltjük a lélekből fakadó szolgálattal...

Vajon csak az a tesvérem, embertársam, aki velem egy hiten van, s a másik mellett gögösen felemelt fejjel megyek el? Akkor leszünk-e Isten gyermekei, ha egymást gyűlölködve nézzük? Vagy akkor, ha egymást segítjük, megbecsüljük, szeretjük? Vajon az egyik üdvözítő egyház-e, melynek a hívei mind angyalok? A másiké meg ördögök? Bizonyára nem. Ha pedig nem, akkor több közvetlenséggel, megértéssel és jóakarattal kell közelednünk egymáshoz. „Új szövetség szolgálai legyünk. Nem betűé, hanem léleké, mert a betű megöl, a lélek pedig megelevenít.”

Itt az ideje, hogy felismerjük: Isten csak egy, s az embernek is egygyé kell lennie érzésében és gondolatában, mert az emberiség is csak egy, s a Föld is egy, amelyben együtt kell élnünk, nem egymás elpusztítására, hanem megmaradásunkra. Az Istenhez vezető utak lehetnek különbözők, ki-ki az ő lelkének vágyai, érzései szerint keresheti Öt, de Isten „lélek, s ezért, akik Öt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják”.

Amikor mi azt az utat járjuk, melyet unitáriusnak nevezünk, elgondolkozunk: jelent-e valami új színt a mi utunk a kereszténység kebelében, és az a szín fényes lesz-e vagy halovány? A mi útirányunk ez kell legyen: „Új szövetség szolgálai legyünk, nem betűé, hanem léleké.”

A lélekből jövő szolgálat: a többet adás. Elődeink, mert kevesen voltak, többet áldoztak, többet túrtak és többet reméltek. Nekünk is többet kell tennünk az egymáshoz való közeledésben, nagyobb türelmességet a mások felfogásának tiszteletben tartásában, buzgó odaadást a lélek dolgaiban, a templomjárásban, a szeretet gyakorlásában. Szóval és el nem lankadó cselekedettel kell munkálkodnunk, hogy a békeség, az elnyomottak felszabadulása, a népek testvérisége s az emberiség boldog jövője megvalósulhasson.

Unitáriusnak lenni lehet, de csak úgy, ha lélekből tudsz szolgálni a jónak és igaznak győzelméért. Unitáriusnak lenni érdemes, de csak akkor, ha megvalósítod életedben a Jézus által mutatott Isten- és emberszeretetet. Ámen.

BÁLINT FERENC

A KARÁCSONYI CSILLAG

Mt 2, 10

Csendes téli estén a szomszéd faluból igyekeztem haza. A hó fehérén csillogott, az árnyak messzire nyúltak. Lassan emeltem fel szemem az, ég felé, s egyszerre ezernyi fénylő csillag tűnt a szemembe.

Távoli fényük mintha üzenet lett volna: ne félj, nem vagy egyedül, s míg körülted az éj árnyai sötétbe borítanak mindent, mi fölötted vigyázunk és utat mutatunk. Én megnyugodva mentem tovább, mert a csillagok világították meg a hazafelé vezető utat.

Valamikor, kétezer évvel ezelőtt kutató szemmel vizsgálhatták a napkeleti bölcsek is az eget. Várták, lesték annak a csillagnak a megjelenését, mely új élet születését hirdeti nekik. Ezek a bölcsek csillagászok voltak, akik hittek abban, hogy a csillagok járásának befolyása van az emberi életre. A mindennapok eseményei, a véres háborúk, az elkövetett bűnök azt hirdették számukra, hogy valami nincsen jól. Nagy változásnak kell bekövetkeznie. Egy új prófétának, Isten választott küldöttének kell megszületnie ahhoz, hogy felragyogjon az öröm, a boldogság napja.

Hosszú éjszakákat töltöttek el műszereik mellett, figyelve a csillagok járását, éberren várva azt a pillanatot, mikor addig nem látott égi jel, mindennél fényesebb csillag adja tudtukra, hogy akit vártak: a nagy Szabadító, a sebeket gyógyító, a győzhetetlen igazság Fejedelme megjelenik. Sokszor úgy látszott, hogy hiábavaló a várakozásuk. De leírhatatlan volt az öröm és lelkesedés, mikor egy éjszaka megjelent az égen a várva várt csillag, mely bár félelmetesen világított, mégis örömet keltett bennük. „És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének.”

Már csak egy dolog hiányzott boldogságukból, hogy megtalálják azt, akinek születését jelezte a csillag. Egy pillanatig sem késlekedtek, csomagoltak és útra keltek. Nappal pihentek, éjszaka utaztak, amerre a csillag vezette őket. Sokat tudakozódtak, királyi palotákban keresték, míg végül a betlehem-i jászolbölcsőben megtalálták Jézust, kinek tisztességet tettek, és ajándékokat adtak.

Csillagot látni nem nagy dolog. Ezerszámra ragyognak felettünk esténként a tiszta égbolton. De csillagot találni, mely utat mutat, öröme derít és hazavezet, nehéz, nagyon nehéz. A távolról jött napkeleti bölcsek ezt a csillagot találták meg, amely azt hirdette, hogy azon az estén lehajolt az ég a földhöz. Ők megértették az üzenetet, egyszerű kis bölcsőben, hálaadó szívekben, örvendező otthonban van a békesség s a boldog jövő forrása. A csillag üzenete s a kis Jézus megtalálása örömet fakasztott szíveikben.

Egyesek közülünk nem tudnak maradéktalanul, tiszta szívből örülni. Örvend a szülő, mikor gyermeke élettársat talál, de eszébe jut, hogy holnap kiszáll a szülői házból, és ő egyedül marad. Oda az öröm, bánat foglalja el a helyét. Kitérő örömmel fogadod rokonod, régi barátod, de a búcsúzásnál elfog a bánat és szomorúság. Mert mindig többre vágyunk, mint ami a miénk lehet. Pedig itt vár reánk a boldogság, az öröm földi otthonunkban, a békés családi körben, szereteteink ölelésében, életünk küzdelmeiben, sikereinkben és bukásokban, és a hazatalálásban.

Karácsony a család ünnepe. Ha messze vagyunk, hazagondolunk, ha elszakadtunk az otthontól, képzeletben hazaszállunk. Lelki szemünk előtt kirajzolódik az otthon, a család képe. Aprócska fenyőfa, rajta néhány gyertya, cukor és csillogó díszek. Egyszerű az egész,

de a szeretet nyelve hangosan beszél. Ezen az estén a férj a feleségének, a nő hitvestársának, szülő gyermekének odateszi, odalopja a maga ajándékát a karácsonyfa alá. S a csók, mellyel ilyenkor összefornak, minden kincsnél nagyobb jutalom az ajándékozónak.

Neked, ki gazdagon terített asztalhoz ülsz, jut-e eszedbe, hogy vannak, akiknek a mai napon sincs mivel csillapítani éhségüket? Mi, akik békességben ünnepelünk, gondolunk-e azokra, akik karácsony éjszakáját is hazájukért harcolva a lövészárokban töltik? Mi, akik együtt vagyunk szereteteinkkel, emlékezünk-e azokra, akiket otthonuktól távol tart a kötelességteljesítés? A pihenők gondolnak-e az örállókra, akik ma is vigyáznak, hogy nekünk villanyunk és szórakozásunk legyen, a betegnek ápolásuk s az utazni kívánóknak szállítóeszközük. Az egészségeseknek jut-e eszébe a beteg, aki ágyban fekszik, kínokban vergődik?

Ha csak egy pillanatra is eszünkbe villannak mindezek, akkor kimondhatatlan hálával kell eltelnünk a gondviselő Isten iránt, hogy mieinkkel együtt tölthetjük karácsony szent ünnepét békességben és szeretetben. Hadd derüljön öröme arcunk, mert van mindennapi kenyerünk és békés otthonunk, mert van egészségünk, és ölelő karok vesznek körül, mert van Istenben bízó lelkünk, mely meglátja a karácsonyi csillagot. Az első karácsony csodás eseményei távol vannak tőlünk. A napkeleti bölcsek csillaglátó örömen csodálkozunk vagy kételkedünk talán, de karácsony nem lehet pusztán álom, lidérces messze-fény. Újra meg újra élővé kell lennie, meg kell születnie bennünk. Mondjuk együtt a költővel: „Oh jer, szüless meg bennem, mint karácsonykor Betlehemben, dicsőség s béke nagy királya.”

Hinnünk kell abban a karácsonyban, mely megváltoztatja a hívő embert. Legyen a mi karácsonyi ünnepünk azért a megelégedés ünnepe, a gyermek Jézus megtalálása és az Isten felé való elindulás kezdete. Gyűljön ki a mi lelkünkben is a csillag, mely hazavezet a békés otthonba, hol öröm és szeretet vár reánk. Ugye, testvérem, ma, mikor hazamész a templomból, tudni fogod, hogy mit kell cselekedned? Tiszta szívvel fogod megcsókolni a tiedet, és hálát adsz Istennek, hogy együtt töltheted velük karácsony ünnepét. Az a karácsony lesz az igazi, hol tetteink a hazatalálás öröméről fognak beszélni. A karácsonyi csillag világánál induljunk hát mi is örvendező szívvel hazafelé, Isten felé. Isten mindnyájunkat keres, a karácsonyi csillag fényénél hazavár. Amen.

BÁLINT FERENC

ÉGI ÜZENETRE — FÖLDI ÖRÖM

Lk 2, 10—11

Csillagfényes éjszaka után, melyben angyalok közvetítették az ég üzenetét, ismét karácsony ünnepére virradtunk. Vágyakozással teli adventi napok után boldog beteljesülés jött el számunkra. A kará-